

vil jeg nu sige, at vil Theatret være dette, saa maa det holde sit Valgsprog, thi vort Theater har jo et Valgsprog. Vort Theater giver ved Dverkskriften „Et blot til Lyst“ et Løfte til enhver Tilskuer, som træder ind i Theatret, og dette Løfte skal det holde sig efterrettelig, thi ellers er det ikke det Theater, som vi skulle understøtte paa den Maade, som vi bør understøtte det paa. Derom kunne vi vel nok blive enige. Naar Theatret skal være en Statskunstanstalt, saa maa det ogsaa paa sit hele Omraade, baade i kunstnerisk og i moralisk Forstand, holde sig indenfor Skjønhedslinien. Dette er Noget, som vi maa forlange, og det er Noget, som vistnok ogsaa fyldestgøres ret godt hos os. Jeg vil gjerne indrømme, at man nu maasse engang imellem gaar lidt videre i Retning af Udstrykstykker og deslige, end man tidligere har gjort, og dette finder jeg ingenlunde heldigt, men i det Hele og Store tror jeg, man maa sige, at Theatret holder sig indenfor den sikre Skjønhedslinie, og naar det gør det, saa bør det som dansk Kunstanstalt have en Understøttelse af Staten. Vi maa stille den bestemte Opgave til Theatret, at det skal værne os imod Banismagen. Dette er en Opgave, som Theatret hertil har løst, og som det ogsaa fremtidig maa kunne løse, men det maa ogsaa om fornødent værne os imod Naaheden paa dette Omraade, Naaheden, som her jo nærmest vil møde os i Form af for sandfælsige Fremstillinger. Theatret skal værne os imod den Kunst, som er for let, om denne end ikke, som det engang blev sagt af en Skuepiller, der ogsaa var Sanger, viser sig som i Livoli i Bobinet. Dersom Theatret ikke væerner os imod dette, saa løser det ikke sin Opgave. Endelig skal Theatret som dansk Kunstanstalt værne om vore dramatiske Traditioner fra Holbergs Tid, værne om det gamle danske Theater, og tillige skal det værne om det danske Kalesprog, sørge for, at Sproget udtales og betones rigtig, hvilket jo har stor Betydning for hele Udviklingen. Fremdeles skal selvfølgelig det kongelige danske Nationaltheater ogsaa vedblive at være, hvad det til en vis Tid har været i højere Grad, end man kunde vente det, og i højere Grad, end man har fundet det andetsteds, nemlig en virkelig Faktor i vort Landsliv. Kan Theatret ikke hævede denne Plads, saa hæveder det ikke fuldt ud sin Plads som Arvetager efter den gamle danske Skueplads. Selvfølgelig kan der ikke her være Tale om at udtømme alle disse Ting, men da det ærede Medlem er kommen ind derpaa, vilde jeg dog udtale dette, fordi jeg ønskede, at der ogsaa fra den Side, hvortil jeg hører, skulde vises nogen Interesse for den Opgave, hvorom det ærede Medlem har udtalt sig, og udtalt sig paa en for mig sympatetisk Maade. Om de indre Betingelser, som i denne Retning kræves for, at Theatret kan løse sin Opgave, til enhver Tid ere tilstede, om Theatret ledes i den rette Mand, eller om det nødvendige Perso-

nale er tilstede, alt dette kan jo til en vis Grad være tilfældigt, men jeg tror, at, naar Theatret holder sig Idealet tilstrækkelig for Die, saa vil det ogsaa gennem Traditionen og gennem hele det Liv, som er skabt der, endnu engang være muligt ved dette Institut at tilvejebringe noget Godt og Respektabelt, samt at sikre sig, at den rette Grændse holdes, og at der uddannes noget Godt for Fremtiden. Men de indre Betingelser afhænge jo her som overalt af de ydre Betingelser. Det kan ikke nytte, at man ser paa en Ting uden at se nogenlunde praktisk og realistisk paa den, og naar man gør det, saa maa man sige, at de indre Betingelser afhænge tilbøielig af de ydre Betingelser. De afhænge af, at de ydre Vilkaar skaffes tilveie, og skaffes tilveie paa en passende Maade. Med Hensyn til disse ydre Betingelser, som skulle tilvejebringes, er det, at vi have Ordet, og jeg vil da spørge, om vi i den Retning bruge Ordet paa den rette Maade? Det ærede Medlem er tilbøieligt til at sige Nei dertil, og jeg ogsaa; jeg tror nok, at vi ere enige derom. Naar jeg siger dette, saa er det, fordi jeg er enig med det ærede Medlem i, at det virkelig ikke er til nogen som helst Nytte eller af nogen som helst reel Betydning, at vi her sætte Diet paa Balancen. Hvis jeg huffer ret, sagde den ærede Ordfører forleden Dag, at der ikke laa noget imod Theatret Fjendtligt — jeg tror, han udtrykte sig saaledes — i dette Forslag om at nedsætte Lilstudet til Theatret med 30,000 Kr., men at man blot foretog en Nedsættelse for at faae Balancen. Jeg tror imidlertid ikke, at det saa ganske holder Stik at sige, at dette ikke gjør Noget, og hvis den ærede Ordfører lagde Mærke til, hvorledes den høitærede Kultusminister optog hans Forslag, saa vil han ogsaa se, at det gjør Noget. Den høitærede Minister sagde nemlig, efterat han havde fraraadet Vedtagelsen af disse Forslag, at, hvis Forslagene bleve vedtagne, ja, saa bleve de vedtagne, saa kunde det ikke lade sig forandre, og saa maatte han tage imod Finantsloven alligevel og holde sig saavidt muligt dertil; men sagde han fremdeles: Saa skriver jeg til Theatret, at nu er Theatrets Budget nedsat med 30,000 Kr., og at Theatret derfor saavidt muligt maa se at komme ud af det dermed; men kan Theatret ikke det, saa maa jeg dog have Pengene alligevel, og saa vilde Ministeren ikke saa gjerne have dem bevilgede paa en Lillægsbevillingslov, men han vilde hellere slaas med Statsrevisionen. Om det nu er bedre at gjøre Statsrevisionen til den egentlig Bevilgende istedetfor Finantsudvalget og Folkethinget efter Finantsudvalget, er Noget, hvorom der maasse kan være forskellige Meninger. Jeg ser nu ikke, at der er stor Forskjel paa disse to Ting, men jeg indrømmer, at for Ministeren vil det være mere bekvemt at lade det gaa til Statsrevisionens Bevilling. Jeg tror imidlertid, at det er uheldigt, at man her under Behandlingen af